

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.956 van 22 januari 2015
in de zaak A. 213.466/VII-39.201.**

In zake : Wilhelmus OOSTERBOSCH
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Patrick Verachtert
 kantoor houdend te 3900 Overpelt
 Oude Markt 18, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
 de Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Abbeloos
 kantoor houdend te 9200 Dendermonde
 Noordlaan 82-84
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 28 augustus 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 13 juni 2014 waarbij het bestuurlijk beroep van Wilhelmus Oosterbosch tegen de beslissing van de toezichthoudende ambtenaren van het Agentschap voor Natuur en Bos van 11 maart 2014, houdende het opleggen van bestuurlijke maatregelen, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt hervormd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 december 2014.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gwendolyn Sleurs, die loco advocaat Patrick Verachtert verschijnt voor verzoeker, en advocaat Dirk Abbeloos, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is eigenaar en beheerder van een aantal percelen privaat bos gelegen aan de Nachtegalenlaan 13 te Hechtel-Eksel, kadastraal gekend Hechtel-Eksel, 2de afdeling, sectie G, nrs. 492v en 501a, en Overpelt, 1ste Afdeling, sectie C, nrs. 515b4 en 515a4.

Aan verzoeker worden op 4 november 2003 twee kapvergunningen afgeleverd voor het verwijderen van Amerikaanse vogelkers en er werd tevens een (beperkt) bosbeheerplan opgesteld, in overleg met de Bosgroep

West-Limburg, om het bos te herstellen in de oorspronkelijke staat.

Achteraf blijkt dat dit bosbeheerplan nooit werd ingediend bij het Agentschap voor Natuur en Bos.

3.2. Op 6 februari 2014 stelt een deskundige van het Agentschap Inspectie RWO Limburg een inbreuk vast op de wetgeving inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening, meer bepaald op het verbod tot "ontbossen" op de percelen kadastraal gekend Hechtel-Eksel, 2de afdeling, sectie G, nrs. 492v en 501a.

Het proces-verbaal zet uiteen :

"Op datum van 15/07/2005 werd een proces-verbaal opgesteld omwille van het wederrechtelijk aanleggen van een beeldenpark, wijzigen reliëf en kappen van bomen (...).

De toestand werd geregulariseerd door het terrein te herstellen in zijn oorspronkelijke staat, meer bepaald door heraanplanting.

Na een melding van het Agentschap voor Natuur en Bos werd er op 27/04/2010 een nieuw proces-verbaal opgesteld voor het wijzigen reliëf en ontbossen terrein (...).

Ook nu werd het terrein geregulariseerd door het terrein heraan te planten en de reliëfwijziging ongedaan te maken.

Vandaag stellen we tijdens een controle vast dat Oosterbosch voor de 3de keer stroken bos heeft ontbost en dat er opnieuw een gazon ligt.

Het terrein is niet toegankelijk, de vaststelling wordt gedaan vanaf de aanpalende percelen (...).

We zien dat de grove dennen die aangeplant waren naar aanleiding van het proces-verbaal van 2010 niet meer aanwezig zijn. Hierdoor zijn er weer stroken open terrein gecreëerd. Het gras op deze stroken is gemaaid en wordt duidelijk onderhouden.

Langs de stroken open terrein staan verschillende bomen die ontdaan zijn van hun schors waardoor ze zullen afsterven".

3.3. Vervolgens wordt op 20 februari 2014 door twee natuurinspecteurs lastens verzoeker het volgende proces-verbaal opgemaakt :

"(...)

Vaststellingen :

Op donderdag 20 februari 2014 om 12:20 uur stellen wij een (gedeeltelijke) ontbossing vast van het privé-bos nabij de woning met het adres

Nachtegalenlaan 13 te 3940 Hechtel-Eksel. Wij doen onze vaststellingen vanaf de aangrenzende gronden aangezien dit bos omheind is met een hoge Bekaertdraad en verplaatsen ons te voet vanaf de Nachtegalenlaan via een onverhard bospad ten zuiden van dit privé-bos naar oostelijke richting. Plaatselijk zien wij ook een aanplant van de bosvreemde struiksoort 'Laurierkers' in het desbetreffende privé-bos nabij de omheining. Wij zien meerdere stroken gazon met een breedte van ongeveer tien meter doorheen deze bossen. Wij stappen deze afstand van ongeveer tien meter breedte af op meerdere plaatsen langsheen de omheining waar een strook gazon haaks op uitkomt. Deze brede stroken gazon doorheen het bos zien er ons onderhouden uit. Deze (gedeeltelijke) ontbossing bevindt zich in het privé-bos met de kadastrale gegevens Hechtel-Eksel 2e Afdeling Sectie G perceelnummers 492v en 501a en Overpelt, 1e Afdeling Sectie C perceelnummers 515b4 en 515a4 (noot opsteller: het aanvankelijke proces-verbaal met notitienummer HA.66B.RW.200-003/2014 handelt enkel over Hechtel-Eksel 2e Afdeling Sectie G perceelnummers 492v en 501a). Wij volgen het talud horende bij de noord-zuidverbinding naar noordelijke richting. Ons vallen enkele rood of geel gekleurde letters 'A' op stokjes in de grond gestoken op in de brede gazonstroken in het privé-bos. Wij zien ook enkele zwaar gesnoeide, beschadigde bomen in het privé-bos. In de oostzijde van het privé-bos merken wij een aangelegde doorgang doorheen een aardenwal op. Schijnbaar wordt het aangrenzende (openbaar) bos horende bij het talud van de noord-zuidverbinding ook gebruikt door de gebruiker van het privé-bos. Vervolgens betreden wij de aangrenzende landbouwakkers terug naar zuidelijke richting, Nachtegalenlaan 13. Wij nemen de nodige foto's ter plaatse.

(...)

Bepaling ontboste oppervlakte :

Op donderdag 20 februari 2014 hebben wij ter plaatse kunnen vaststellen dat de breedte van de stroken gazon bij benadering tien meter bedraagt.

Aan de hand van digitaal kaartmateriaal en luchtfoto's (...) hebben wij bij benadering de totale lengten van deze stroken gazon digitaal opgemeten en verminderd met de breedtes waar deze gazonstroken elkaar kruisen.

Zo kunnen wij bij benadering stellen dat een oppervlakte van 6200 vierkante meter bos oftewel 62 (tweeënzestig) are werd ontbost door brede stroken gazon in het privé-bos met de kadastrale gegevens Hechtel-Eksel 2e Afdeling Sectie G perceelnummers 492v en 501a en Overpelt 1e Afdeling Sectie C perceelnummers 515b4 en 515a4.

De totale gekende kadastrale oppervlakte van het bos met de kadastrale gegevens Hechtel-Eksel 2e Afdeling Sectie G perceelnummers 492v en 501a en Overpelt 1^e Afdeling Sectie C perceelnummers 515b4 en 515a4 bedraagt 3,3100 hectare oftewel 331,00 are. Bij benadering werd dus 18,7 procent (62 are: $3,31 (1\%) = 18,7 \%$) van de oorspronkelijke bosoppervlakte ontbost! (noot opsteller: op de luchtfoto van het jaartal 2003, zoals toegevoegd aan bijlage 2, is geen ontbossing zichtbaar).

(...)"

3.4. Op 27 februari 2014 wordt verzoeker gehoord. Hij verklaart onder meer dat de dreven aangelegd werden na de aankoop van de bossen in 2002 of 2003 en dat de aanleg ervan werd goedgekeurd door het geldende bosbeheerplan.

3.5. Bij besluit van 11 maart 2014 legt de toezichthoudende ambtenaar van het Agentschap voor Natuur en Bos de volgende bestuurlijke maatregelen op :

"(...)

Voor de privé-bossen met de kadastrale gegevens Hechtel-Eksel 2e Afdeling Sectie G perceelnummers 492v en 501a en Overpelt, 1e Afdeling Sectie C perceelnummers 515b4 en 515a4 dient een herbebossing met 1550 stuks van de boomsoort Zomereik (*Quercus robur* L.) uitgevoerd te worden:

- De aanwezige stroken onderhouden gazon dienen tijdens de periode juli-september 2014 voorafgaandelijk aan de aanplant machinaal om gefreesd te worden.
- Tijdens de periode november-december 2014 dient de boomsoort Zomereik in een plantverband van 2 x 2 meter aangeplant te worden op de brede gefreesde stroken, dit wil zeggen dat op perceelnummer 501a vijf evenwijdige rijen en op perceelnummers 515b4 en 515a4 twee evenwijdige rijen met telkens een tussenafstand van 2 meter tussen de rijen worden aangeplant.
- De voorbereiding volgend op het om frezen van de gazon dient zich te beperken tot het maken van plantgaten in de bodem.
- Het plantgoed dient van een erkende boomkwekerij te komen, streekeigen en van de maat bosplantsoen te zijn (80-100 cm hoogte). De aankoopfactuur en het herkomstcertificaat dienen als bewijs.
- Indien exemplaren afsterven dienen deze vervangen te worden door nieuwe planten van dezelfde soort in het daaropvolgende plantseizoen (november-maart).
- Natuurlijke verjonging van inheemse boom- en struiksoorten dient alle kansen te krijgen over de volledige kadastrale oppervlakten/bosoppervlakte.
- De aanwezige struiksoort 'Laurierkers' (= sierbepanting) dient integraal uit het bos verwijderd te worden door deze struiken te rooien.
- Het gebruik van aangrenzende (openbare) bossen horende bij het talud van de noord-zuidverbinding dient onmiddellijk te stoppen".

3.6. Het proces-verbaal van de plaatselijke natuurinspectie, met in bijlage het besluit houdende bestuurlijke maatregelen, wordt op 14 maart 2014 ter kennis gebracht van verzoeker.

3.7. Op 29 maart 2014 dient hij bij de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur een bestuurlijk beroep in tegen voormelde beslissing.

3.8. Op 30 april 2014 wordt verzoeker gehoord.

3.9. De afdeling Milieuhandhaving, Milieuschade en Crisisbeheer adviseert op 26 mei 2014 om het administratief beroep deels gegrond te verklaren en de bestuurlijke maatregel te hervormen.

3.10. Met een besluit van 13 juni 2014 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het beroep deels gegrond. De volgende bestuurlijke maatregelen worden aan verzoeker opgelegd :

"Art. 1. (...)

- De aanwezige stroken onderhouden gazon moeten tijdens de periode juli-september 2014 voorafgaandelijk aan de aanplant machinaal gefreesd worden.
- Tijdens de periode november-december 2014 moet de boomsoort Zomereik in een plantverband van 2 x 2 meter aangeplant worden op de brede gefreesde stroken, dit wil zeggen dat op perceelnummer 501a vijf evenwijdige rijen en op perceelnummers 515b4 en 515a4 twee evenwijdige rijen met telkens een tussenstand van 2 meter tussen de rijen worden aangeplant.
- De voorbereiding volgend op het frezen van de gazon moet zich beperken tot het maken van plantgaten in de bodem.
- Het plantgoed (Zomereik) moet streekeigen en van de maat bosplantsoen zijn (80-100 cm hoogte). Indien het eigen plantgoed ontoereikend is, moet Zomereik bij een erkend boomkweker worden aangeschaft. De aankoopfactuur en het herkomstcertificaat dienen als bewijs.
- Indien exemplaren afsterven moeten deze vervangen worden door nieuwe planten van dezelfde soort in het daaropvolgende plantseizoen (november-maart).

- Natuurlijke verjonging van inheemse boom- en struiksoorten moet alle kansen krijgen over de volledige kadastrale oppervlakten/bosoppervlakte.
- De aanwezige struiksoort 'Laurierkers' (=sierbeplanting) moet integraal uit het bos verwijderd worden door deze struiken te rooien.

Art. 2. Uitvoeringstermijn :

Alle bestuurlijke maatregelen vermeld in artikel 1 van dit besluit moeten uiterlijk voor 31 december 2014 uitgevoerd worden".

Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat dhr. Carlo Van Der Veen (verbalisant) op 19 februari 2014 kennis nam van het aanvankelijke proces-verbaal met notitienummer HA.66B.RW.200-003/2014 d.d. 6 februari 2014, opgesteld door mevr. Karen Beertens, deskundige bij bouwinspectie, Agentschap Inspectie RWO Limburg. De feiten betroffen schendingen van de wetgeving inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening, meer specifiek het verbod op ontbossen op de bospercelen met de kadastrale gegevens Hechtel-Eksel, 2^e Afdeling, Sectie G, perceelsnummers 492v en 501a;

Overwegende dat uit het proces-verbaal de volgende voorgaanden en vaststellingen door bouwinspectie blijken:

'Op datum van 15/07/2005 werd een proces-verbaal opgesteld omwille van het wederrechtelijk aanleggen van een beeldenpark, wijzigen reliëf en kappen van bomen (HA.66B.RW.200-055/2005). De toestand werd geregulariseerd door het terrein te herstellen in zijn oorspronkelijke staat, meer bepaald door heraanplanting.

Na een melding van het Agentschap voor Natuur en Bos werd er op 27/04/2010 een nieuw proces-verbaal opgesteld voor het wijzigen reliëf en ontbossen terrein (HA.66B.RW.200-051/2010). Ook nu werd de toestand geregulariseerd door het terrein heraan te planten en de reliëfwijziging ongedaan te maken.

Vandaag stellen we tijdens een controle vast dat Oosterbosch voor de 3de keer stroken bos heeft ontbost en dat er opnieuw een gazon ligt.';

Overwegende dat verbalisant zich op 20 februari 2014 ter plaatse begaf en een (gedeeltelijke) ontbossing vaststelde van het privé-bos (kadastrale gegevens Hechtel-Eksel, 2e Afdeling, Sectie G, perceelsnummer 492v en 501a, en Overpelt, 1e Afdeling, Sectie C, perceelsnummers 515b4 en 515a4) nabij de woning van beroepsindieners. In het bos, nabij de omheining, constateerde verbalisant tevens een aanplant van de bosvreemde struiksoort 'Laurierkers'. Verbalisant bemerkte eveneens meerdere stroken gazon met een breedte van ongeveer 10 meter op. Deze stroken zagen er volgens verbalisant onderhouden uit. Verbalisant merkte tevens enkele zwaar gesnoeide, beschadigde bomen op en aan de oostzijde van het bos stelde hij vast dat een doorgang doorheen een aardenwal was aangelegd. Verbalisant is van mening dat het aangrenzende (openbaar) bos horende bij het talud van de noo(r)d-zuidverbinding ook door beroepsindieners wordt gebruikt;

Overwegende dat aan de hand van digitaal kaartmateriaal en luchtfoto's

verbalisant berekende dat de ontboste oppervlakte hij benadering 62 are bedroeg. Dit is 18,7% van de oorspronkelijke bosoppervlakte;

Overwegende dat om een bestuurlijke maatregel op te leggen er steeds een milieumisdrijf moet vastgesteld zijn conform artikel 16.4.5 DABM;

Overwegende dat de verbalisant d.d. 11 maart 2014 proces-verbaal HA.66B.H2.120024/14 opstelde lastens beroepsindiener voor schending van o.a. de artikelen 90bis, §1, en 96 van het Bosdecreet van 13 juni 1990 (hierna Bosdecreet);

Overwegende dat artikel 90bis, §1, van het Bosdecreet stelt dat ontbossing verboden is tenzij mits het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning in toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening of mits het bekomen van een ontheffing van de Vlaamse Regering, na het indienen van een individueel en gemotiveerd verzoek, van het verbod tot het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing;

Overwegende dat artikel 4, 15°, van het Bosdecreet ontbossing als volgt definieert: 'iedere handeling waardoor een bos geheel of gedeeltelijk verdwijnt en aan de grond een andere bestemming of gebruik wordt gegeven';

Overwegende dat artikel 96 van het Bosdecreet stipuleert dat, behoudens machtiging van ANB of in de gevallen en onder de voorwaarden voorzien in een goedgekeurd beheerplan, ingrijpende wijzigingen en beschadigingen van de bodem, de strooisel-, kruid- of boomlaag verboden zijn;

Overwegende dat de percelen kadastraal gekend als Hechtel-Eksel, 2^e Afdeling, Sectie G, perceelsnummers 492v en 501a, en Overpelt, 1^e Afdeling, Sectie C, perceelsnummer 515b4, volgens het geldende gewestplan zijn gelegen in bosgebied en perceel Overpelt, 1^e Afdeling, Sectie C, perceelsnummer 515a4, in natuurgebied is gelegen;

Overwegende dat beroepsindiener de (gedeeltelijke) ontbossing ten stelligste betwist; dat hij in zijn beroepschrift aanhaalt dat niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden om van een ontbossing te spreken; dat er volgens beroepsindiener geen sprake is van het (gedeeltelijk) verdwijnen van het bos en dat er geen andere bestemming of gebruik aan de grond werd gegeven;

Overwegende dat beroepsindiener in zijn beroepschrift tevens aanhaalt dat de in het bos gemaakte dreven overeenkomstig het opgemaakte bosbeheerplan waren aangebracht; dat naderhand blijkt dat dit bosbeheerplan niet was ingediend en goedgekeurd; dat beroepsindiener er te goeder trouw vanuit ging dat het bosbeheerplan van kracht was daar het ANB hem nooit op het tegendeel heeft gewezen;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat een bosbeheerplan effectief was opgemaakt; dat dit evenwel niet bij het ANB was ingediend en er aldus voor betreffende percelen geen goedgekeurd beheerplan voorhanden is; dat beroepsindiener, in zijn hoedanigheid van bosbeheerder, evenwel alle verantwoordelijkheid draagt wat betreft het indienen van een ontwerpbeheerplan met het oog op goedkeuring door het ANB; dat artikel 7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 juni 2003 betreffende de beheerplannen van bossen expliciet vermeldt dat de indiener van het ontwerpbeheerplan binnen een termijn van 1 maand een ontvangstmelding krijgt; dat het ontbreken van dergelijke melding voor beroepsindiener een voldoende indicatie had moeten zijn dat het ontwerpbeheerplan niet ter

goedkeuring bij het ANB was ingediend; dat beroepsindiener zich bovendien bij het ANB had kunnen informeren aangaande de stand van zake betreffende zijn bosbeheerplan; dat beroepsindiener bijgevolg op de hoogte was of minstens op de hoogte moest zijn van het ontbreken van een geldig bosbeheerplan voor zijn percelen;

Overwegende dat de visie van beroepsindiener dat er in casu geen sprake is van een gedeeltelijke ontbossing niet gevolgd kan worden; dat uit de luchtfoto van het jaar 2002, bijgevoegd als bijlage aan het proces-verbaal, blijkt dat betreffende dreven/stroken nog niet in het bos aanwezig waren; dat uit andere foto's uit het proces-verbaal duidelijk blijkt dat de dreven bekomen zijn door systematisch rooien van specifieke bomen om daar stroken gazon te bekomen; dat beroepsindiener het aanleggen van de dreven heeft erkend;

Overwegende dat voor de percelen kadastraal gekend als Hechtel-Eksel, 2e Afdeling, Sectie G, perceelsnummer 501a, en Overpelt, 1e Afdeling, Sectie C, perceelsnummer 515b4, er d.d. 4 november 2003 twee kapmachtigingen werden verleend; dat het verwijderen van de boomsoort Amerikaanse vogelkers werd toegestaan onder de bijzondere voorwaarde dat de onderétage van Zomereik, Lijsterbes en Amerikaanse eik maximaal behouden bleef; dat de oorspronkelijke oppervlakte bos behouden moest blijven;

Overwegende dat de bewering van beroepsindiener dat er geen ander gebruik aan betreffende dreven werd gegeven, weinig aannemelijk lijkt; dat beroepsindiener verduidelijkte dat de stroken de functie hebben van uitrijwegen teneinde een normaal bosbeheer mogelijk te maken; dat verwerende partij echter heeft vastgesteld dat de stroken als gazon werden aangewend en er onderhouden bijlagen; dat het bos bovendien niet van die aard is dat het beheer ervan dergelijke brede stroken/uitrijwegen vereist;

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat er in casu sprake is van een gedeeltelijke ontbossing; dat er geen stedenbouwkundige vergunning/individuele ontheffing was afgeleverd; dat de illegale ontbossing in hoofde van beroepsindiener bijgevolg voldoende vaststaat;

Overwegende dat beroepsindiener tevens aanhaalt dat de door verwerende partij geraamde ontboste oppervlakte (62 are) niet correct is; dat er door verwerende partij geen fysische meting werd uitgevoerd en onvoldoende rekening werd gehouden met o.a. de heraanplant;

Overwegende dat verwerende partij echter a.d.h.v. digitaal kaartmateriaal en luchtfoto's de totale lengten van de dreven digitaal heeft opgemeten en verminderd heeft met de breedtes waar de gazonstroken elkaar kruisen; dat een digitale meting voldoende waarborgen biedt op het vlak van accuraatheid;

Overwegende dat beroepsindiener bereid is om tegen de vooropgestelde uitvoeringstermijn (31 december 2014) 1550 stuks bomen en struiken heraan te planten; dat hij evenwel gebruik wenst te maken van eigen kweekmateriaal (Europese vogelkers, Ruwe berk, Zachte berk, Tamme kastanje, Vuilboom, Lijsterbes, Veldesdoorn, Zomereik);

Overwegende dat artikel 16.4.4 van het DABM stelt dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de feiten die aan de bestuurlijke maatregel ten grondslag liggen, en de maatregel die op grond van die feiten wordt opgelegd; dat het onevenredig wordt bevonden dat beroepsindiener, die beschikt over voldoende streekeigen plantmateriaal, waaronder Zomereik,

verplicht wordt om het plantgoed bij een erkend boomkweker aan te schaffen; dat betreffende maatregel derhalve moet hervormd worden tot het aanschaffen van Zomereik hij een erkend boomkweker voor zover het eigen plantgoed ontoereikend blijkt te zijn;

Overwegende dat beroepsindiener inzake de Laurierkers aanhaalt dat hij deze als geluidsbuffer tegen de drukke verkeersweg N74 heeft aangeplant; dat dit eveneens in het -niet ingediende- bosbeheerplan was opgenomen; dat de Laurierkers sterk overschaduwd is en aan het afsterven is; dat beroepsindiener er bijgevolg het nut niet van inziet om de Laurierkers te verwijderen;

Overwegende dat het aanplanten van de Laurierkers een ingrijpende wijziging van de bodem inhoudt; dat de aanplant ervan niet in een goedgekeurd bosbeheerplan was opgenomen; dat dit een handeling betreft strijdig met het Bosdecreet (artikel 96); dat de Laurierkers, die volgens beroepsindiener aan het afsterven is, een plantensoort betreft die in een schaduwrijke omgeving kan overleven; dat uit de foto's, die door beroepsindiener aan het administratief dossier werden bijgevoegd (...), niet is op te maken dat de Laurierkers effectief aan het afsterven is; dat Laurierkers tevens bekend staat als een snelgroeende struik die enkele meters hoog en breed kan worden; dat de maatregel betreffende het verwijderen van de Laurierkers derhalve moet bevestigd worden;

Overwegende dat het vermeende gebruik van de aangrenzende (openbare) bossen horende bij het talud van de noord-zuidverbinding door beroepsindiener wordt ontkend; dat uit het proces-verbaal niet blijkt dat voormeld gebruik op heterdaad werd vastgesteld; dat de verbalisant hiertoe slechts een vermoeden had; dat het misdrijf onvoldoende bewezen wordt geacht en de bestuurlijke maatregel betreffende het stoppen van het gebruik van de aanpalende bossen derhalve moet vernietigd worden;

Overwegende dat de overige bezwaren niet van die aard zijn dat ze de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing in het gedrang brengen".

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt uiteengezet :

"Eerste onderdeel :

Doordat in de bestreden beslissing de verwerende partij teneinde verzoeker een bestuurlijke maatregel van rooiing van de laurierkers op te leggen enkel, na louter het standpunt van verzoeker te hebben aangehaald, motiveert als volgt :

'Overwegende dat het aanplanten van de laurierkers een ingrijpende wijziging van de bodem inhoudt; dat de aanplant ervan niet in een goedgekeurd bosbeheerplan was opgenomen; dat dit een handeling betreft die strijdig is met het Bosdecreet (art. 96)...' (...)

Dit terwijl elke beslissing niet enkel in rechte doch ook in feite en afdoende in concreto gemotiveerd dient te zijn. Dat een louter formele aanwezigheid van enige motivering niet volstaat.

Dat door voormelde motivering verzoeker noch Uw Raad redelijkerwijze in staat kan worden gesteld na te gaan waarom de administratie in casu van oordeel was dat de laurierkers een aantasting, beschadiging of wijziging van de bodem ter plaatse zou uitmaken.

Dat nog veel minder in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd noch kan worden nagegaan waarom de overheid in casu van oordeel was dat er zelfs een 'ingrijpende' wijziging van de bodem ter plaatse zou voorliggen, zoals voorgeschreven door het Bosdecreet (art. 96).

Dat de beweegredenen voor de maatregel tot rooiing van de laurierkers dewelke in essentie gebaseerd zijn op de ingrijpende wijziging aan de bodem, niet afdoende kunnen afgeleid worden uit het vermeende feit dat :

- de aanplant niet in een goedgekeurd bosbeheersplan was opgenomen : dit is enkel een bijkomende voorwaarde opdat er strijdigheid zou zijn met het Bosdecreet doch zegt op zich niets over een ingrijpende wijziging aan de bodem.
- de laurierkers wel in de schaduw kan overleven en er geen bewijs is dat deze aan het afsterven was : dat dit op zich niet uitlegt waarom er

in casu een ingrijpende aantasting van de bodem zou zijn. Dat het louter feit dat een gewas in de schaduw kan gedijen dan wel nog niet afsterft, enkel een antwoord was op de motivering van verzoeker dat dit gewas alleszins, zelfs indien wederrechtelijk aangeplant, niet diende te worden gerooid.

- de laurierkers tevens bekend staat als een snelgroeiende struik die enkele meters hoog en breed kan worden : dat ook dit beweerd gegeven alleszins niet motiveert waarom er in casu een ingrijpende wijziging, beschadiging of aantasting van de bodem zou zijn en waaruit die ingrijpende wijziging aan de bodem in casu zou bestaan doch louter een antwoord is op de motivering van verzoeker dat dit gewas alleszins niet diende te worden gerooid en alleszins deze motivering betrekking heeft op wat zich boven de bodem zou afspelen.

Dat bovendien dient opgemerkt dat er in de tijdspanne 2005-2012 méérmaals werd gecontroleerd, onder meer door het Agentschap Inspectie RWO, waarbij op geen enkel ogenblik enige opmerking werd geformuleerd omtrent de aanwezigheid van de laurierkers.

Dat er aldus in de bestreden beslissing geen afdoende motivering kan worden gevonden waarom er zich in casu een ingrijpende wijziging van de bodem zou hebben voorgedaan. Dat het louter verwijzen naar een dergelijke beweerde ingrijpende wijziging, criterium vermeld in de wet, op zich niet kan volstaan als motivering in rechte én in feite.

Tweede onderdeel :

Dat verzoeker in zijn besluiten (...) neergelegd naar aanleiding van de zitting ter voorbereiding van de bestreden beslissing had doen opmerken dat de dreven in het bos dienden behouden te blijven in het kader van een goed bosbeheer (...) en het weinig zin had disproportionele maatregelen op te leggen zodat het bos zelfs niet meer nuttig kan worden onderhouden, beheerd of geëxploiteerd bij gebreke aan wegen.

Dat op dit middel, vermeld onder een aparte titel in verzoekers besluiten, niet, minste niet afdoende geantwoord werd, daar waar nergens werd uiteengezet in de bestreden beslissing waarom in casu een volledige heraanplanting zich opdroeg en waarom dit argument van verzoeker terzijde diende te worden geschoven.

Dat integendeel door de overheid in de bestreden beslissing werd erkend dat de exploitatiewegen nuttig of zelfs vereist waren voor het bos in kwestie (...), doch niet met die breedte, zonder uiteen te zetten welke breedte dan wel kon worden aangenomen en in welke mate de argumentatie van verzoeker wel kon worden ontmoet, dan wel waarom ze niet minstens deels kon worden ontmoet.

Derde onderdeel :

Dat in de bestreden beslissing de motivering tegenstrijdig is doordat enerzijds voor wat betreft (...) het vermeend gebruik van aanpalende openbare bospercelen door verzoeker, er (wat verzoeker betreft terecht) werd geoordeeld dat dit niet bewezen was omdat er, behoudens een subjectieve vaststelling van een verbalisant die neerkwam op een indruk van dergelijk gebruik, geen eigenlijk bewijs of betrapting op heterdaad van enig dergelijk gebruik

aanwezig was.

Dat anderzijds in dezelfde bestreden beslissing wat betreft het wijzigen van het gebruik der percelen in het kader der vermeende ontbossing, de bestreden beslissing dan plots motiveert dat er van ontbossing wel sprake zou zijn omdat de verbalisant de indruk had dat de grasperken 'onderhouden' waren en 'gebruikt' werden, zonder dat nochtans dit gebruik ooit effectief op heterdaad werd vastgesteld.

Dat men moeilijk op gelijkaardige wijze kan motiveren en telkenmale tot een andere beslissing komen. Dat dergelijke tegenstrijdige motivering dan ook niet afdoende was om tot ontbossing in de zin van het Bosdecreet te kunnen besluiten.

Dat nog los van de interne tegenstrijdigheid van de bestreden beslissing, ontbossing niet afdoende gemotiveerd kan worden terwijl men als overheid zelf aanneemt dat er exploitatie- en beheerswegen werden aangelegd en deze ook vereist zijn, maar niet met die breedte. Dat dergelijke wegen net duiden op bosbeheer en dus geen wijziging betreft van de bestemming der percelen. Dat ook nooit werd vastgesteld tot wat die wegen dan wel zouden dienen.

Dat minstens inzake ontbossing niet werd verwezen naar enig objectief element waaruit in casu zou kunnen afgeleid dat er enig privé-gebruik of ander gebruik van enig grasperk of ander zogenaamd ontboste oppervlakte zou zijn geweest, behoudens een indruk van een verbalisant, dat enig grasperk onderhouden zou zijn en bovendien gebruikt zou worden voor andere doeleinden dan bosbeheer. Dat in de bestreden beslissing geen enkele concrete vaststelling in die zin werd vermeld. Dat om deze reden de ontbossing ook niet afdoende werd gemotiveerd.

Dat volledigheidshalve dient opgemerkt dat overeenkomstig het schrijven van Agentschap Inspectie RWO dd 07.03.2011 (...) destijds reeds grasstroken aanwezig waren - waaromtrent geen probleem werd geuit!

Verder blijkt uit het schrijven van Agentschap Inspectie RWO dd 07.03.2011 (...) en 06.06.2011 (...) dat men zelfs erkent dat sowieso een deel van de nieuwe aanplant niet zal overleven en opnieuw heraangeplant zal dienen te worden in het geschikte plantseizoen. Eens te meer toont dit duidelijk aan dat de luchtfoto's waarop men zich beroept om ontbossing aan te tonen (de laatste dateren van 2012), absoluut niet representatief zijn".

Beoordeling

Eerste onderdeel

6. De formelemotiveringsplicht, vervat in de motiveringswet, vereist dat individuele bestuurshandelingen de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende is, wat betekent dat de motivering pertinent en draagkrachtig

moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Deze plicht houdt in dat de bestuurde de gronden waarop de kwestieuze beslissing is gesteund erin kan terugvinden, zodat hij kan bepalen welke rechtsmiddelen hij, in voorkomend geval, tegen de bestreden beslissing kan aanwenden.

7. Te dezen maakt de bestreden beslissing in haar formele motivering melding van artikel 96 van het bosdecreet, dat een verbodsbepaling bevat wat het ingrijpend wijzigen en beschadigen van de bodem, de strooisel-, kruid- of boomlaag betreft.

De bestreden beslissing geeft op het eerste gezicht duidelijk het motief aan op grond waarvan de bestuurlijke maatregel tot rooiing van de laurierkers wordt opgelegd, met name omdat "het aanplanten van de Laurierkers een ingrijpende wijziging van de bodem inhoudt (...) (en) de aanplant ervan niet in een goedgekeurd bosbeheerplan was opgenomen". Dit motief lijkt het bestreden besluit afdoende te motiveren in de zin van de wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering. Van de verwerende partij eisen dat zij meer bijzonderheden omtrent de motivering van het bestreden besluit verschaft, zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in. Aangenomen wordt dat verzoeker de reden kent waarom de bestuurlijke maatregel inzake het rooien van laurierkers werd genomen en hij er zich inhoudelijk kan tegen verweren.

Tweede onderdeel

8. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een inbreuk op artikel 90bis, § 1, van het bosdecreet wordt verweten. Dit

artikel stelt dat "ontbossing" verboden is mits het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning in toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening of mits het verkrijgen van een ontheffing van de Vlaamse regering van het verbod tot ontbossing. Ontbossing wordt in artikel 4, 15°, van het bosdecreet omschreven als "iedere handeling waardoor een bos geheel of gedeeltelijk verdwijnt en aan de grond een andere bestemming of gebruik wordt gegeven". In de motivering, die verzoeker bekritiseert, toetst de verwerende partij de feiten aan voornoemde bepalingen. Verzoeker betwist de aanwezigheid of het bestaan van de "dreven" op zich niet, maar beklemtoont de noodzaak van het behoud van "dreven" in het kader van een goed bosbeheer, namelijk als exploitatie- of uitrijwegen, een nut dat zou zijn toegegeven door de verwerende partij.

9. Op het eerste gezicht kan uit de motivering van de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat de verwerende partij te dezen de noodzaak of het nut van het behoud van minder brede dreven in het bos als exploitatieweg zou hebben erkend. Uit de motivering blijkt integendeel dat de verwerende partij het aanleggen van de dreven als een "illegale ontbossing" beschouwt, ontstaan door het systematisch rooien van specifieke bomen, om "stroken gazon" te creëren die in die zin worden gebruikt.

De verwerende partij legt uit dat de stroken als gazon werden gebruikt en er onderhouden bij lagen. Om haar standpunt nader te onderbouwen, merkt zij op dat het beheer van het bos geen dergelijke uitrijwegen of brede stroken vereist. Anders gezegd, aanvaardt de verwerende partij verzoekers kwalificatie van de "stroken" als "uitrijweg" in het kader van het bosbeheer niet. Tevens is het duidelijk te begrijpen waarom de verwerende partij de bestuurlijke maatregel tot volledige herbebossing van de stroken oplegt. Aldus heeft de verwerende partij een voldoende antwoord geformuleerd inzake verzoekers bezwaar dat een "centrale gang" moet worden behouden.

Derde onderdeel

10. Verzoeker stelt dat een "betrapping op heterdaad" vereist was om een inbreuk op artikel 90bis, § 1, van het bosdecreet te bewijzen.

Vooreerst worden de feitelikheden door verzoeker niet ontkend namelijk de aanleg van de stroken in zijn privé-bos door het rooien van specifieke bomen. Verzoeker betwist wel het gebruik van de stroken als "gazon", in de zin van artikel 90bis, § 1, van het bosdecreet. Wat de feitelijke grondslag betreft, steunt de verwerende partij op het proces-verbaal van de natuurinspecteur dat een bijzondere bewijswaarde bezit, die zich uitstrekt tot de materiële en zintuiglijke vaststellingen, gedaan door de inspecteur. Die heeft persoonlijk vastgesteld dat het om brede stroken gras gaat en dat ze er onderhouden bij liggen. De minister leidt uit die vaststellingen af dat verzoeker een andere bestemming of gebruik aan de grond heeft gegeven, namelijk gazon.

Er kan op het eerste gezicht niet worden ingezien hoe er sprake is van een "tegenstrijdige" motivering die de bestreden beslissing zou aantasten.

Conclusie

11. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker leidt een tweede middel af uit de schending van de artikelen 4, 15°, en 90bis van het bosdecreet en van artikel 16.4.5 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna : milieubeleidsdecreet).

Hij betoogt in zijn verzoekschrift :

"Dat er slechts sprake kan zijn van ontbossing in de zin van het Bosdecreet indien er twee cumulatieve voorwaarden voorhanden zijn, nl. dat 1) er bomen moeten zijn verdwenen op een bewuste wijze én 2) dat aan de percelen een andere bestemming dient gegeven te worden dan bos(beheer).

Dat in casu aan deze voorwaarden niet werd voldaan minstens dat niet bewezen werd, zodat niet zonder voormelde artikelen te schenden kon worden geoordeeld dat er in casu sprake zou zijn van ontbossing van de percelen noch op basis hiervan enige bestuurlijke maatregel kon worden opgelegd.

Dat het Bosdecreet, meerbepaald artikel 8, uitdrukkelijk spreekt van een economische functie van het bos, nl. houtexploitatie, zodat ervan kan worden uitgegaan dat teneinde deze functie alsmede het bosbeheer te kunnen realiseren er ook ruimte dient te zijn voor exploitatie- en beheerswegen in het bos.

Dat artikel 3 § 2 van datzelfde Bosdecreet zelf bepaalt dat er ook niet-beboste oppervlakten kunnen bestaan die nodig zijn voor het behoud van het bos zoals boswegen en brandwegen, en dat deze zelfs als het ware gelijkgesteld worden met 'bos'.

Dat aldus een exploitatie- of beheersweg voor het bos geen andere functie impliceert dan bos of bosbeheer en dus ook geen ontbossing kan zijn. Dat geen enkel bewijs werd aangehaald dat deze wegen (= nog iets anders dan gazon) voor iets anders zouden dienen.

Dat destijds ook - in tempore non suspecto, stuk voorgelegd aan de administratie (zie inventaris) - in besprekingen waarvan de neerslag werd ondertekend door de ambtenaar An Pierson, sprake was van regelmatige houtkap en dus nood aan exploitatie van het bos. Dat zelfs los van deze besprekingen dit tot een normale functie en beheer van een bos behoort.

Dat teneinde deze functie en beheer van het bos mogelijk te maken, verzoeker exploitatie- en beheerswegen heeft aangelegd over de verschillende percelen. Dat hierdoor de functie en bestemming van bos niet wordt gewijzigd.

Dat in de bestreden beslissing deze noodzaak tot dergelijke exploitatie- en beheerswegen wordt erkend, doordat wordt gemotiveerd dat deze exploitatiewegen werden aangelegd, minstens dat deze alleszins vereist zouden zijn, doch dan te breed zouden zijn. Het bosbeheer vereist in casu dus wel wegen, doch niet dergelijk brede.

'Dat het bos bovendien niet van die aard is dat het beheer ervan dergelijke brede stroken/uitrijwegen vereist.' (...)

Dat er minstens voor wat betreft de normale breedte van de exploitatie- en beheerswegen dewelke behoren tot een normale en natuurlijke exploitatie en onderhoud van het bos, er dus geen sprake kan zijn van ontbossing omdat de bestemming niet werd veranderd, minstens dat binnen de normale breedte van dergelijke wegen ook redelijkerwijze niet de bedoeling was.

Dat tenslotte ook voor wat betreft de beweerde grasstroken er enkel wordt gesteund op een subjectieve indruk van de betrokken verbalisant van het Agentschap Natuur en Bos, afdeling Limburg, dat deze onderhouden lijken. Waaruit dat onderhoud of privé-gebruik wordt afgeleid, staat nergens vermeld.

Dat evenwel nooit is vastgesteld dat deze beweerde grasstroken zouden

gebruikt zijn voor privé-gebruik of andere doeleinden dan bosbeheer en dat aan deze stroken dus een andere bestemming zou zijn gegeven dan bos of bosbeheer.

Dat in die omstandigheden zowel voor de normale breedte van exploitatiewegen als voor de beweerde grasstroken er geen sprake kan zijn van ontbossing zoals bepaald in de wet.

Dat nochtans de bestreden beslissing in essentie gebaseerd is op het bewezen bestaan van dergelijke ontbossing over de gehele oppervlakte van de vastgestelde afwezigheid van bomen en op die basis bestuurlijke herstelmaatregelen oplegt.

Dat bovendien in het strafdossier louter en alleen verwezen wordt naar kaartmateriaal en luchtfoto's, ter staving van de geraamde ontboste oppervlakte, genomen in de periode 2003-2007-2012, zonder dat er evenwel fysische metingen zijn uitgevoerd (...) en dit geenszins accurate gegevens oplevert, zoals de bestreden beslissing voorhoudt.

Dat deze oppervlakten foutief berekend zijn daar de luchtfoto's schuin genomen zijn en derhalve een vertekend beeld weergeven, docht tevens dit slechts een allesbehalve correcte schatting betreft, hetwelke aldus geenszins afdoende bewijs oplevert van de vermeende gerooide oppervlakten. Eveneens is geen rekening gehouden in de berekening met enerzijds de kroonprojecties van de hoogstammige dennen, waaronder bosoppervlakte een feit is.

Dat aldus de bestreden beslissing niet zonder de hoger aangehaalde artikelen te schenden kon bepalen dat er in casu sprake was van ontbossing, minstens niet voor de gehele oppervlakte waar afwezigheid van bomen zou zijn vastgesteld en op die basis ook geen herstelmaatregel, minstens niet een dergelijke herstelmaatregel over de gehele oppervlakte, kon worden opgelegd gezien er alleszins niet over de gehele oppervlakte ontbossing was".

Beoordeling

13. In zoverre verzoeker aanvoert dat de stroken kaderen in het beheer van het bos en de uitrijwegen, kan worden volstaan met de beoordeling van het tweede onderdeel van het eerste middel.

14. In de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom er volgens de verwerende partij sprake is van ontbossing. De Raad van State stelt vast dat de feitelijke vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet worden betwist, meer in het bijzonder wanneer gesteld wordt dat de stroken zijn ontstaan door het systematisch rooien van specifieke bomen. Voorts weerlegt verzoeker niet dat de kwestieuze stroken te breed zijn om als uitrijweg te dienen in het kader van bosbeheer en dat het gaat om stroken gazon die onderhouden worden. Verzoeker

haalt geen wetsbepaling of rechtsbeginsel aan op grond waarvan de verwerende partij bij het bepalen van de herstelmaatregel ertoe gehouden was rekening te houden met een bepaalde oppervlakte aan "exploitatiewegen". Ten slotte toont verzoeker niet aan dat de ontboste oppervlakte onjuist werd ingeschat.

Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 96 van het bosdecreet en van artikel 16.4.5 van het milieubeleidsdecreet.

Het middel wordt als volgt toegelicht :

"Doordat in de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat er een ingrijpende wijziging van de bodem zou zijn door aanplant van laurierkers in bepaalde stroken van het bos en hierdoor de laurierkers dient te worden gerooid.

Dat evenwel, nog los van de motivering van deze beslissing (hoger reeds), de loutere aanplant van laurierkers geen ingrijpende wijziging van de bodem betreft en aldus het aangehaalde artikel 96 Bosdecreet door de bestreden beslissing werd geschonden.

Dat op die basis dus ook geen bestuurlijke herstelmaatregel aan verzoeker kon worden opgelegd".

Beoordeling

16. Artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna : algemeen procedurereglement) vereist dat het verzoekschrift "een uiteenzetting van de feiten en de middelen" bevat. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid die volgens de verzoekende partij werd geschonden, als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, is minstens vereist dat summier doch duidelijk de beweerde onregelmatigheid van de bestreden beslissing wordt aangegeven.

De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig te formuleren strekt er toe het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de verwerende partij te waarborgen.

Het komt overigens niet aan de Raad van State toe om uit een juridisch niet onderbouwde uiteenzetting zelf middelen te construeren die voldoen aan de vereiste van het algemeen procedurereglement.

17. Te dezen voert verzoeker aan dat de "loutere aanplant van laurierkers geen ingrijpende wijziging van de bodem betreft" en dat op die basis geen bestuurlijke maatregel kon worden opgelegd. Verzoeker licht zijn argumentatie echter niet verder toe.

Het derde middel is niet ontvankelijk.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

18. Verzoeker leidt een vierde middel af uit de schending van artikel 16.4.4 van het milieubeleidsdecreet en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt :

"Dat de bestreden beslissing verzoeker een bestuurlijke maatregel oplegt dewelke er in essentie op neerkomt dat verzoeker de gehele zogezegd ontboste oppervlakte dient heraan te planten met bomen, d.i. 1550 exemplaren zomereik.

Dat, zoals de overheid in de bestreden beslissing zelf heeft erkend in verband met de modaliteit van aankoop van bomen bij een erkende boomkweker, een overheidsbeslissing redelijk dient te blijven en niet verder mag gaan dan hetgeen redelijk of proportioneel is in een concreet geval.

Dat dit principe ook nogmaals, wat betreft de bestuurlijke maatregelen bij milieuinbreuken en milieumisdrijven uitdrukkelijk wordt bevestigd in artikel 16.4.4 van het Decreet van 5 april 1995 (DABM).

Dat alleszins kan worden aangenomen dat het beheer van een bos, o.m. houtkap en onderhoud, bepaalde exploitatie - en beheerswegen en boomvrije plekken vereist, zoals bv. ook vermeld in artikel 3 § 2 juncto artikel 8 van het Bosdecreet, dat de verschillende functies van het bos opsomt.

Dat de overheid bovendien in de bestreden beslissing zelf heeft gesteld dat de exploitatiewegen wel vereist zijn op deze percelen, doch te breed waren.

'Dat het bos bovendien niet van die aard is dat het beheer ervan dergelijke brede stroken / uitrijwegen vereist' (...)

Dat de overheid evenwel in de bestreden beslissing nergens heeft vastgesteld hoe breed de exploitatiewegen ter plaatse dan wel in casu redelijkerwijze zouden kunnen of mogen zijn.

Dat de overheid integendeel de volledige herbebossing van de volledige oppervlakte (= 1550 bomen zomereik) heeft bevolen als herstelmaatregel zonder rekening te houden met de door haarzelf impliciet vastgestelde noodzaak / nut tot beheers- en exploitatiewegen (weze het dat deze te breed waren).

Dat door aldus te oordelen, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel aldus werd geschonden daar waar de overheid had dienen vast te stellen welke de normale breedte van dergelijke vereiste normale exploitatiewegen of beheerswegen dan wel was en / of die normale breedte van de beheers- of exploitatiewegen van de te herbeplanten oppervlakte of aantal te herplanten bomen had dienen af te trekken.

Dat de bevolen bestuurlijke maatregelen in de bestreden beslissing aldus onredelijk en disproportioneel zijn in casu".

Beoordeling

19. Wat verzoekers uiteenzetting omtrent de exploitatiewegen of uitrijwegen betreft, wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste en het tweede middel.

Zoals reeds werd gesteld, kan uit de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat de verwerende partij het nut of de noodzaak van het behoud van een uitrijweg erkent. Verzoeker toont prima facie niet aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de bevolen herstelmaatregel en de

feiten die er aan de grondslag van liggen.

Het vierde middel is niet ernstig.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

20. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel "dan wel consequentiebeginsel en vertrouwensbeginsel, mede ook als algemene beginselen van behoorlijk bestuur dewelke zich opdringen aan de overheden".

Hij stelt :

"Eerste onderdeel :

Dat het onredelijk voorkomt en weinig consequent is in eenzelfde beslissing op twee verschillende punten tot totaal tegengestelde beslissingen te komen die in wezen gelijkaardig gemotiveerd zijn.

Dat vooreerst voor wat betreft de afwezigheid van gebruik van aanpalend openbaar bos door verzoeker in fine van de bestreden beslissing (terecht) wordt geoordeeld als volgt :

'Overwegende dat het vermeende gebruik van de aangrenzende (openbare) bossen horende bij het talud van de noord-zuidverbinding door beroepsindiener wordt ontkend; dat uit het proces-verbaal niet blijkt dat voormeld gebruik op heterdaad werd vastgesteld; dat de verbalisant hiertoe slechts een vermoeden had; dat het misdrijf onvoldoende bewezen wordt geacht en de bestuurlijke maatregel betreffende het stoppen van het gebruik van de aanpalende bossen derhalve moet vernietigd worden.' (...)

Dat tegelijkertijd met betrekking tot de zgn. aanwezige ontbossing, dewelke door verzoeker eveneens werd bestreden, werd geoordeeld dat dit wel bewezen was nu de verbalisant toch de indruk had dat deze onderhouden waren en een ander gebruik dienden dan bos, zonder evenwel in enigerlei mate vast te stellen waaruit dit in concreto bleek of bewezen zou zijn.

Dat dergelijke redeneringen toch wel tegengesteld zijn en hierbij de indruk van de verbalisant van gebruik van aanpalende bospercelen (terecht) niet wordt aangenomen als afdoende bewijs en in een andere kwestie van ontbossing eveneens een loutere indruk van een verbalisant van 'onderhouden' grasperken wordt aangenomen om te besluiten tot een zeker bewezen ontbossing.

Dit terwijl bovendien de betrokken beslissing nergens aangeeft uit welk concreet element de verbalisant zou hebben afgeleid dat het in casu zou handelen om onderhouden grasperken voor privé-gebruik en verzoeker nochtans aanvoerde dat dergelijk privé- of ander gebruik ook nooit, laat staan op heterdaad, was vastgesteld, net zoals dat het geval was voor het vermeend gebruik van naastgelegen bospercelen door verzoeker.

Dat dergelijke tegengestelde redeneringen in eenzelfde beslissing dan ook weinig ernstig, weinig redelijk, niet onderling consistent dan wel niet consequent zijn. Dat dergelijke beslissing dan ook onrechtmatig is.

Tweede onderdeel :

Dat verzoeker in 2003 afspraken en besprekingen heeft gevoerd met de bevoegde instantie bosbeheer in Limburg en hiervan een ontwerp van beheersplan werd opgesteld, dat in casu niet verplicht was (minder dan 5 ha oppervlakte).

Dat deze afspraken werden opgesteld door en in samenspraak met Mevrouw An Pierson namens de administratie ter bevestiging ervan. Dat dit nooit werd ontkend.

Dat dit ontwerp tevens duidelijk vermeldde dat An Pierson de indiener van dit plan zou zijn en dit door haar werd geredigeerd te samen met verzoeker.

Dat er in dit ontwerp sprake was van regelmatige houtkap en van beheer van het bos.

Dat de overheid alleszins de door haar aangegane engagementen na onderhandelingen en gewekt vertrouwen dient na te komen, minstens het gewekt vertrouwen dient na te leven.

Dat verzoeker er dus in casu van uit kon gaan dat er duurzame afspraken - met een tijdshorizon tot 2020 - waren gemaakt dewelke door An Pierson verder zouden worden ingediend ter finale goedkeuring.

Dat de bestreden beslissing abstractie maakt van deze principes van handelen door de overheid, door aan verzoeker ten laste te leggen dat hij niet zelf dit plan had ingediend noch erop mocht afgaan dat dergelijk door de overheid onderhandeld document enige rechtskracht zou hebben of op termijn zou krijgen door overeenkomstig handelen door de overheid of de betrokken ambtenaar, te meer daar doorheen de voorgaande procedures verzoeker hier nooit over werd aangesproken.

Dat de overheid ook gehouden is haar eigen handelen, dan wel het hierdoor gewekte vertrouwen of haar nalaten ten laste te nemen en gestand te doen.

Dat door te oordelen dat er in casu sprake zou zijn van een misdrijf van ontbossing en ingrijpende aantasting van de bodem doordat verzoeker geen goedgekeurd beheersplan zou kunnen voorleggen en er zich dus bestuurlijke herstelmaatregelen zouden opdringen, onder meer omdat verzoeker maar beter had moeten weten, deze voormelde beginselen dan ook werden geschonden, daar waar verzoeker in casu wel kon afgaan op het gewekte vertrouwen, besprekingen en onderhandelingen, en een opgesteld document eind 2003 met een tijdshorizon tot 2020 waarop de ambtenaar stond ingeschreven als indiener van het plan en de ambtenaar namens de overheidsinstantie bosbeheer Limburg dit document ook redigeerde".

Beoordeling

21. Er wordt in hoofdzaak verwezen naar de beoordeling van het eerste middel (derde onderdeel) en naar het tweede middel.

22. Het vertrouwensbeginsel, dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn verwekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, wordt geschonden indien drie voorwaarden zijn vervuld, te weten het bestaan van een vergissing vanwege het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om de rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. Verzoeker laat volledig na aan te tonen dat in voorliggende zaak aan deze voorwaarden is voldaan.

Bovendien lijkt het opstellen en indienen van een bosbeheerplan in de eerste plaats een zaak van verzoeker en de vertegenwoordigster van de Bosgroep West-Limburg. Het vertrouwensbeginsel kan prima facie niet worden ingeroepen tegen de bestuurlijke maatregel, die werd opgelegd door de bevoegde minister en die bovendien een andere bestuurshandeling betreft.

Ten slotte gaat verzoeker evenmin in op de tekortkomingen die in de bestreden beslissing worden vermeld omtrent zijn niet-optreden met betrekking tot het ontbreken van een geldig en goedgekeurd bosbeheerplan.

Het vijfde middel is niet ernstig.

F. Conclusie

23. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron